

A terézvárosi bucsu ...

Vajjon ki tudná megmondani, hogy a régi, hagyományos, vezeklő, ájtatos bucsujárások, hogyan változtak át zajos, vidám népünneppé? Hogyan lett a könyörgő, Istenhez bűnbocsánatért fohászoló bucsuból — duhaj, mondhatnánk tivornya „bucsu“?

Az erkölcsök elfajulása, a „kor“, mellyel karakterizálva van minden és a tömegpszichózis tanulmányozása talán feleletet adnak erre... A kilengések — melyek e kort különben is jellemzik — a bucsuban is jó „anyagra“ találtak s így történt, hogy az ájtatos csendet — hangos lárma váltotta fel.

Minden évben Teréz-napot követő vasárnap tartják meg a „terézvárosi bucsut“, mely lassacskán kezd „hagyomány“ lenni, — népünneppé, egy kis kereseti lehetőség, egy boldog félóra — semmi több! A mai világban azonban ez is elég...

A Terézváros főbb utcáin, Jókai-utcán, Liszt Ferenc-téren, Király-utcán, állítják ki kis sátrakban, tolóskocsikon, bódékban és földre terített pokrócokon vegyes áruikat: csecsebecskéket, értéktelen filléres cikkeket, apró örömeiket szerző emléktárgyakat a vásárolók. Hangos kiáltással kínálják a különféle portékát. Zajos az egész utca. Ün-

nepi a hangulat. A kisexisztenciák kivonulása ez. A „háztartási alkalmazottak“, iparosok, kalauzok, inasgyerekek és a kis diákok felvonulása hömpölyög végig az utcán a sátrak közt. Színes, modern, tipikusan pesti, — de azért kedves látvány...

Minden arcon öröm sugárzik, boldogok a kicsinyek, örülnek az apró játékoknak és — örülnek a felnőttek, hogy kicsinyeiknek örömet tudtak szerezni. Olyan a benyomás, ha az ember végigmegy a bucsun, mintha egy boldog, meghitt, megelégedett városban lenne, ahol nem ismerik a bajt, a nyomorúságot — a nélkülözést. És így is van jól! Legalább percekre feledjük el a mindennapi élet keserveit, csatlakozunk a vidám menethez, ne gondoljunk semmire, nézelődjünk, nevéssünk és hallgassunk az árusok zsvajját. Ime egy-egy elkapott töredéke az árusok kiáltozásának, egy kis izelítő:

... Husz, husz, minden darab husz... Törökméz! Ide nézz!... Aki vesz, annak lesz, aki nem vesz, beteg lesz... Hát tessék kérem, tessék, amíg a készlet tart... Tizenhatért a gyerekek legnagyobb örömét, a séatbotceruzát... Huszonnégyért darabja, amelyiket akarja, itten vegyen, ne a patikáába... Forog a kerék, egy menet tíiz filléer... Édes a cukor, édes, akár csak a krémes... Tiz és husz a legujabb daloskönyv, jaj a Sári rosszul lett, mert a szoknya hosszú lett, a ipafai papnak fapipája van, tehát az ipafai papi pipa, papi fapipa... Lehet vésni a pohárba, kinek ki az ideálja... Tizenhatért darabja, esett a bazár ára, Gyerekek félre innét, ez csak felnőtteknek való, tessék kérem, tessék finom kivitel, olcsó ár, mit kívánhat akkor már?... Itt a kenyér, a finom Szultán-kenyér... Habcsók, aki eszi kap csók... Naa, mit lökdösködik, mit tolakszik, lépjen a saját lábára... Aladár ezt is vegye meg... Tükrös, szép mézeskalács szívet tessék... Az élet álom, te vagy a párom...

Papa... ez itti micsodaaa?...

Hát ez kérem a bucsu... A hintások, fényképészek, trombita-árosok stb., stb. hangos kínálgetása... Mindent kapni a bucsuban, mindent — akárcsak a mult évben, semmi sem változott. Azaz mégis! Ebben az esztendőben a bucsu legismertebb rekvizitumát — a főzőkanál árusítását betiltotta a rendőrség.

— Elég baj az kérem — mondja egy árus —, azzal kerestük a legtöbbet és az jókedvre is hangolta a publikumot, no de mit lehet tenni, ha betiltották... Igaz sokan verekedtek vele, de azért nem volt az olyan — „veszélyes“.

A bucsun is meglátszik — a technika fejlődése. Aki csak egy pár évvel ezelőt látta, az is talál változást. Összerakható hintát, a sportkedvelők vízicsónakversenyt, ringlspielt, még a jó Pythia a jónő is kivonult egy öreg hosszuhaju artista képviselőjében...

Bucsu... Párperces öröm... Ámításra, olcsó mulatságra — talán alkalmas. Másról ugyem lehet szó, nincs ma senkinek kedve sokat vigadni. Egy rövid délelőtt, vagy ebédutáni félóra a vasárnapi munkaszünetben — egyéb semmi... Egy esztendeig aztán lehet megint szomorkodni... És várni a jövő évi bucsut, várni a párperces örömet... Mert ilyen az élet. — Dolgozunk, kinlódunk, hogy egy pillanatra boldogok lehessünk...

Vattacukor

Mézeskalács

Frissmeleg a virstli
Foto Komlós György